

СПОГАДИ

„ДРУЗИ В МОЛОДІ РОКИ ПОТРІБНІ, ЯК ПОВІТРЯ, ЯК ВОДА...”

Перегортаючи сторінки шкільного альбому, зупинила погляд на фото однокласниці Ліди Марченко, подарованому мені ще в 9 класі. На звороті були написані такі слова: «Друзі в молоді роки потрібні, як повітря, як вода. Вони допоможуть подолати всі перешкоди на твоєму життєвому шляху. Галі від Ліди. 1954 р. Ужгород».

Лідія Григорівна Голомб для мене була і залишається Лідєю Марченко, бо з нею ми пройшли незабутні шкільні та студентські роки, залишилися друзями на все життя.

Ужгородська жіноча школа № 2, 10-А клас. Серед нас, 30-ти дівчат, виділялась висока струнка дівчина з довгими до пояса косами. Це моя однокласниця – Ліда Марченко. Скромна, спокійна, задумлива, вона жила у світі книг та музики (успішно закінчила музичну школу за класом фортепіано). На уроках української літератури твори, написані Лідєю, зачитували як взірць.

Першою вчителькою з української мови та літератури в 5 – 7-их класах була Галина Іванівна Марченко – мама Ліди. З молоком матері зародилась любов маленької Ліди до всього українського. У старших класах українську літературу викладала кращий учитель області, високоосвічена вчителька-методист Ніна Дмитрівна Пасінг.

Ліда закінчила школу зі срібною медаллю. 1 вересня 1955-го року ми зустрілись уже студентами-одногрупниками філфаку.

Студентство! Незабутнє, цікаве, неповторне... Часто загальні лекції у нас проходили в 10-ій аудиторії (актовому залі), де була сцена й піаніно. Ліда часто на перервах нам грала мелодії українських та, зокрема, закарпатських пісень, а ми, оточивши подругу, співали.

Навчатись в університеті було цікаво, бо нашими вчителями були корифеї філологічної науки: П.П.Пономарьов, М.М.Плісецький, В.Л.Микитась, Й.О.Дзензелівський, С.П.Бевзенко, Ф.М.Потушняк, П.П.Чучка. Саме їм ми завдячуємо тим, що більшість із нас стали хорошими вчителями, інші – науковцями.

У колгоспах, куди їздили студенти допомагати збирати урожай, ми давали концерти. Тоді до рук Ліда брала акордеон і грала улюблений нею твір «Карусель». Глядачі не встигали стежити за рухом її пальців, які швидко бігали клавіатурою. У клубі селяни Кіровоградщини вперше, можливо, слухали закарпатські пісні, які виконували студенти під акомпанемент Ліди Марченко. Вона легко підбирала будь-яку мелодію пісні.

Ліда закінчила університет із відзнакою, вступила до аспірантури. Я ж поїхала за направленням у шахтарський край – на Луганщину, де відпрацювала 3 роки. Зв'язок підтримували листуванням. Ще в студентські роки Ліда зустріла свою долю – хіміка Івана Голомба. Відсвяткували їх весілля в ідальні медресі. Можливо, саме це вплинуло на народження першої донечки Олі, яка в майбутньому обрала фах лікаря.

Через певний час сім'я поповнилася другою донечкою Надійкою – майбутнім філологом.

Іван, із яким прожили разом десятки років, допомагав Ліді у догляді та вихованні донечок, давав змогу їй займатись науковою роботою. Ліда успішно захистила кандидатську дисертацію, а згодом – докторську. Наукові надбання Лідії Григорівни мають велике значення, а ім'я Л.Г.Голомб відоме далеко за межами України серед науковців.

Ліда – турботлива мама й бабуся. Особливо вона раділа творчим літературним успіхам молодшої внучки Юлі, яка ще ученицею 9 класу видала повість «Ромена», що отримала хорошу критику. У передмові до свого видання юна авторка написала: «Моя книжка про те, як незрозуміле можна зрозуміти, нестерпне – витерпіти, нездолане – здолати. Варто тільки захотіти, і все неможливе стане можливим».

На такі глибокі думки, я думаю, наштовхнули внучку життєвий приклад її улюбленої бабусі Ліди.

Перебираючи в думках роки нашої дружби, хочу сказати, що Ліда в пам'яті залишається чесною, вірною товаришкою, розумною й принциповою, доброю і люблячою мамою, дружиною, бабусею.

*Г.Гродзіцька-Адамчук,
однокласниця та однокурсниця Л.Голомб*